

Ο Γέρων Ελπίδιος.

Ο ΓΕΡΩΝ ΕΛΠΙΔΙΟΣ

Συνομιλητής: Αρχιμανδρίτης Αθανάσιος,
Ηγούμενος της ι. Μονής Μαχαιρά, Πρώτος του Αγίου Όρους
κατά την περίοδο 1.6.1991 - 31.5.1992

Κ.Ι.: Το Άγιο Όρος είναι η παρακαταθήκη της Ορθοδοξίας και σ' αυτό έχουν βιώσει την ασκητική και την πατερική παράδοση πάρα πολλοί μοναχοί και μεγάλες Γεροντικές μορφές, που έφτασαν σε ύψη αγιότητας.

Μια από τις μορφές αυτές ήταν ο συμπατριώτης μας Γέρων Ελπίδιος.

Η.Α.: Ο Θεός με αξίωσε να τον γνωρίσω, όταν ήμαστε στη Νέα Σκήτη και μπορώ να βεβαιώσω ότι στο Άγιο Όρος κατέλιπε φήμη αγίου ανδρός.

Ο Γέρων Ελπίδιος ήταν δίδυμος αδελφός του ιερομάρτυρος αρχιμανδρίτου Φιλουμένου, Ηγούμενου της ιεράς Μονής του Φρέατος του Ιακώβ, ο οποίος δολοφονήθηκε στα Ιεροσόλυμα και με τον οποίο είχε εξαιρετική ομοιότητα στη μορφή.

Όταν ήταν μικρά παιδιά τα δυο αδέλφια, διάβασαν το βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου, επηρεάστηκαν πάρα πολύ κι αποφάσισαν να φύγουν κρυφά από τους γονείς τους και να πάνε στην ιερά Μονή Σταυροβουνίου, σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών.

Κ.Ι.: Όπως είχε γίνει και με το Γέροντα Πορφύριο. Κι εκείνος το βίο του ίδιου αγίου είχε διαβάσει κι έφυγε κρυφά από τους γονείς του και πήγε στο Άγιο Όρος.

Η.Α.: Ακριβώς.

Η Μονή Σταυροβουνίου - και τότε όπως και τώρα - διακρινόταν για την πνευματική της ζωή και την ασκητική παράδοση, την οποία είχε παραλάβει από το Άγιο Όρος. Εκεί τα δύο αδέλφια, αφού στο μεταξύ εξασφάλισαν και τη συγκατάθεση των γονιών τους, πήραν τα πρώτα μαθήματα της μοναχικής ζωής, κοντά στους αγίους πατέρες, που ζούσαν τό-

τε στο Σταυροβούνι και, ιδιαίτερα, κοντά στον αγιότατο Γέροντα Κυπριανό, ο οποίος υπήρξε μια πολύ μεγάλη μορφή της Ορθοδοξίας του αιώνα μας.

Μετά από έξι περίπου χρόνια, ο Ελπίδιος κι ο Φιλούμενος παρουσίασαν προβλήματα υγείας, λόγω του αυστηρού περιβάλλοντος της Μονής κι αποφάσισαν να πάνε στα Ιεροσόλυμα, όπου θα μπορούσαν να συνεχίσουν το μοναχικό τους βίο σ' ένα ηπιότερο περιβάλλον, αλλά και να πάρουν κάποια μόρφωση.

Στα Ιεροσόλυμα τέλειωσαν το γυμνάσιο και το λύκειο. Το 1937, ο πατήρ Ελπίδιος χειροτονήθηκε διάκονος στο ναό της Αναστάσεως, όπου παρέμεινε για δέκα περίπου χρόνια, έχοντας λάβει στο μεταξύ και την ιεροσύνη.

Στη συνέχεια τα δύο αδέρφια χωρίζονται και ο μεν πατήρ Φιλούμενος μένει στα Ιεροσόλυμα, ενώ ο πατήρ Ελπίδιος πηγαίνει στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας. Παίρνει διορισμό στη Μοζαμβίκη και κατόπιν πηγαίνει στην ελληνική πρωτεύουσα, όπου σπουδάζει στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1959, πηγαίνει στο Λονδίνο και παρακολουθεί στο εκεί Βασιλικό Κολλέγιο μαθήματα Εκκλησιαστικής Ιστορίας και Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης.

Ακολούθως πηγαίνει στην Οδησό ως Έξαρχος του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας. Τότε ήταν πάρα πολύ δύσκολα τα πράγματα στη Ρωσία με τους διωγμούς κατά των χριστιανών από το κομμουνιστικό καθεστώς. Ο πατήρ Ελπίδιος παρέμεινε εκεί με μεγάλη αυτοθυσία και γενναιότητα, στήριζε τους χριστιανούς κι έγινε πόλος έλξης γι' αυτούς.

Μετά την Οδησό τον βρίσκουμε ως ιεροκήρυκα στη Μητρόπολη Πάφου. Κατόπιν γίνεται Ηγούμενος της ιεράς Μονής Μαχαιρά. Μετά από λίγα χρόνια πάει πίσω στην Αθήνα, τελειώνει τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, ενώ παράλληλα είναι εφημέριος στο Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού.

Σε ηλικία εξήντα - εξήντα δύο ετών κατορθώνει επιτέλους να πραγματοποιήσει την επιθυμία, που είχε σ' όλη του τη ζωή και, ύστερα από εσωτερική πληροφόρηση, εγκαταστάθηκε στη Νέα Σκήτη του Αγίου Όρους, στην καλύβη που είχε κτίσει ο Γέροντάς μας, ο Γέρων Ιωσήφ και όπου είχε κοιμηθεί ο μεγάλος Γέρων της εποχής μας Ιωσήφ ο Ησυχαστής, ο Σπηλιώτης.

Ο πατήρ Ελπίδιος παρέμεινε σ' αυτή την καλύβη αγωνιζόμενος. Εκεί τον γνωρίσαμε κι εμείς και τον φροντίσαμε στα τέλη της ζωής του, μέχρι την κοίμησή του, το 1983.

Κ.Ι.: Πολύπλευρη, λοιπόν, η δράση του Γέροντος Ελπίδιου. Έχοντας,

όμως, λάβει τόσα αξιώματα και ταξιδεύοντας τόσο συχνά, πώς είχε τη δυνατότητα, όντας μέσα σ' όλη αυτή τη δράση, να ησυχάζει και να προσεύχεται;

Η.Α.: Γι' αυτό το λόγο έκανα μια σύντομη έστω περιγραφή της «σταδιοδρομίας» του - χρησιμοποιώ κοσμικό όρο - για να έρθω ακριβώς να πω ότι, παρόλο που ήταν τόσο μορφωμένος, είχε γυρίσει τόσες χώρες κι είχε τόσες προτάσεις για να σταδιοδρομήσει και εκκλησιαστικά ακόμη, το αξιοθαύμαστο της προσωπικότητάς του, τόσο αυτού, όσο και του αγιοτάτου αδελφού του, ήταν ότι αυτά, που πρωτοέμαθαν από τους αγίους Γέροντες της Μονής Σταυροβουνίου, παρέμειναν μέσα τους αναλλοίωτα μέχρι της τελευταίας τους αναπνοής. Όλη τους η ζωή υπήρξε καθαρά ασκητική και το κέντρο της ζωής τους ήταν η προσευχή.

Ο Γέρων Ελπίδιος ήταν ολιγόλογος άνθρωπος και πολύ ταπεινός. Μέσα στην καρδιά του Γέροντος Ελπίδιου έκαιγε μεγάλη φλόγα αγάπης προς το Χριστό. Ήταν άνθρωπος της προσευχής. Δεν άφηνε ούτε ένα λεπτό να πάει χαμένο. Συνεχώς προσευχόταν και μελετούσε.

Κ.Ι.: Τι μελετούσε, πατέρα Αθανάσιε;

Η.Α.: Το Ευαγγέλιο ιδιαίτερα, τους *Ψαλμούς* και βίους αγίων. Περισσότερο, όμως, απ' όλα του άρεσε να διαβάζει προσευχές.

Όταν πηγαίναμε καμιά φορά και τον βρίσκαμε στο δωμάτιό του, για να κουβεντιάσουμε μαζί του, μετά από δυο τρία λεπτά μας έλεγε να φύγουμε, γιατί ήθελε να συνεχίσει να προσεύχεται. Ή μας έλεγε να καθίσουμε δίπλα του, μας έδινε ένα βιβλίο - το *Ψαλτήριο* ή το Ευαγγέλιο - και μας υποχρέωνε να το διαβάζουμε. Δεν μας άφηνε έτσι περιθώρια να του μιλούμε.

Όταν επρόκειτο να ταξιδέψει, επειδή δεν θα είχε χρόνο να διαβάσει τις Ακολουθίες, υποχρέωνε όλους εμάς να διαβάσουμε ο καθένας κάτι για λογαριασμό του: «Εσύ θα διαβάσεις για μένα αυτό, εσύ θα διαβάσεις για μένα το άλλο» κ.ο.κ. Σ' άλλο αδελφό έλεγε: «Εσύ θα κάνεις τόσες μετάνοιες περισσότερες, γιατί εγώ δεν θα μπορέσω να κάνω όλες τις δικές μου».

Όταν τελούσαμε τη Θεία Λειτουργία, μας υποχρέωνε να ψάλλουμε τριάντα, σαράντα, πενήντα απολυτίκια αγίων' όλων των αγίων, στις εκκλησίες των οποίων είχε υπηρετήσει και όλων των ενοριών, απ' όπου πέρασε. Αυτό, φυσικά, μάκρυνε όλες τις Ακολουθίες. Κι ενώ μια Παράκληση, για παράδειγμα, διαρκεί μισή ώρα, η Παράκληση, που κάναμε με το Γέροντα Ελπίδιο, κρατούσε δύο ώρες, ψάλλοντας συνεχώς απολυτίκια και μεγαλυνάρια αγίων. Ούτε ένα «Κύριε, ελέησον» δεν δεχόταν να

παραλείψουμε.

Μια φορά ήμασταν μαζί μέσα στο Ιερό Βήμα. Ο Γέρων Ελπίδιος στεκόταν σε μια γωνιά, κρατούσε ένα μεγάλο κομποσχοίνι, έκανε συνεχώς το σταυρό του κι έλεγε την ευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Εγώ καθόμουν σ' ένα σκαμνάκι κι έλεγα την ευχή, χωρίς να είμαι όρθιος και να κάμνω το σταυρό μου. Σε μια στιγμή γύρισε προς εμένα και μου είπε: «Δεν μου λες, παιδί μου, όταν δεν είμαστε όρθιοι και δεν κάμνουμε το σταυρό μας, είναι καλή προσευχή αυτή;». «Γέροντα», του απάντησα, «δεν είναι ανάγκη να είμαστε όρθιοι και να κάμνουμε το σταυρό μας. Μπορούμε να λέμε την ευχή και καθήμενοι, χωρίς να κάμνουμε το σταυρό μας. Κάθησε κι εσύ, Γέροντα, αφού είσαι άρρωστος και πονάς και το πόδι σου». «Καλά», είπε και κάθησε.

Σε πέντε λεπτά, όμως, σηκώθηκε και μου είπε:

- Εγώ αισθάνομαι μεγάλη χαρά, όταν είμαι όρθιος και κάμνω το σταυρό μου την ώρα, που λέω την ευχή. Δεν μπορώ να είμαι καθιστός και να κάμνω το σταυρό μου.

Και παρέμεινε όρθιος.

Κ.Ι.: Τι ωραίο, που είναι αυτό.

Η.Α.: Έχουμε πολλές μαρτυρίες για διάφορα θαυμαστά γεγονότα, ενόσω ακόμη ζούσε ο Γέρων Ελπίδιος.

Όταν ήταν στο Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού στην Αθήνα, θεράπευσε ασθενείς με την προσευχή του. Μια δε φορά θεράπευσε κι ένα Καθηγητή της Ιατρικής, ο οποίος είχε υποστεί μια ανεπανόρθωτη βλάβη στα μάτια. Όπως του είχαν πει όσοι ειδικοί γιατροί τον είχαν εξετάσει, και γνώριζε κι ο ίδιος, δεν υπήρχε καμιά θεραπεία.

Τον πλησίασε τότε ο Γέρων Ελπίδιος και του είπε: «Μπορεί οι άνθρωποι να μη μπορούν να σε θεραπεύσουν, αλλά αν κάνουμε προσευχή, είναι δυνατό να κάνει ο Θεός ένα θαύμα, να γίνεις καλά και να μη χάσεις το φως σου». Πράγματι, προσευχήθηκε πολύ ο Γέρων Ελπίδιος και διάβαζε συνεχώς πολλές ευχές στον Καθηγητή αυτό. Όπως δε ο ίδιος ο Καθηγητής ομολογούσε, σε διάστημα μερικών εβδομάδων θεραπεύτηκε εντελώς.

Πολλά παιδιά έβλεπαν το Γέροντα Ελπίδιο να αιωρείται την ώρα, που τελούσε τη Θεία Λειτουργία, να σηκώνεται επάνω από το έδαφος και να είναι μέσα σ' ένα φως· ενώ σ' άλλες περιπτώσεις έβλεπαν ένα φωτοστέφανο γύρω από το κεφάλι του.

Ένα ακόμη γεγονός χαρακτηριστικό του πώς ενεργούσε η χάρις του Θεού μέσα στην ψυχή του ανθρώπου αυτού είναι το ακόλουθο. Μια φο-

ρά ήταν μέσα σ' ένα ταξί, μαζί με την αδελφή του, στην Αθήνα. Σε κάποια στιγμή, λόγω εκνευρισμού, ο οδηγός του ταξί άρχισε να βλασφημά. Τον κτύπησε τότε στον ώμο ο Γέρων Ελπίδιος και του είπε:

- Κώστα, γιατί βλασφημάς;

Έκπληκτος ο οδηγός του ταξί γυρίζει και τον ρωτά;

- Πού με ξέρεις;

- Δεν είσαι από το τάδε νησί, γιος του τάδε;

- Πώς με ξέρεις, παπούλη;

- Σημασία δεν έχει πού και πώς σε ξέρω, αλλά το να μη βλασφημάς τα θεία.

Νουθέτησε έτσι τον οδηγό του ταξί, ο οποίος φυσικά δεν είχε αντιληφθεί τίποτε για το διορατικό χάρισμα του Γέροντος Ελπίδιου.

Κι εμείς οι ίδιοι, στη Σκήτη, αρκετές φορές είδαμε πώς ενεργούσε στην ψυχή του το χάρισμα αυτό του Αγίου Πνεύματος.

Κ.Ι.: Όταν έμαθε, πατέρα Αθανάσιε, τη δολοφονία του αδελφού του Φιλούμενου, πώς αντέδρασε;

Η.Α.: Δεν χρειάστηκε να του ανακοινώσει κάποιος τη δολοφονία του αδελφού του. Τη νύκτα εκείνη, που ο Ηγούμενος Φιλούμενος εσφαγιάσθη κυριολεκτικώς - τον σκότωσαν με εβδομήντα δύο τσεκουριές στο φρέαρ του Ιακώβ - ο Γέρων Ελπίδιος, ενώ προσευχόταν στη Νέα Σκήτη, άκουγε συνεχώς τη φωνή του αδελφού του: «Αδελφέ μου, με σκοτώνουν».

Ο Γέρων κατάλαβε ότι πράγματι έπασχε ο αδελφός του εκείνη την ώρα και ενέτεινε την προσευχή του. Μετείχε έτσι του μαρτυρίου του αδελφού του με πάρα πολλή προσευχή.

Λυπήθηκε, φυσικά, για τον τρόπο κοίμησης του αδελφού του, αλλά είχε την απόλυτη βεβαιότητα ότι ο αδελφός του ήταν ένας μάρτυρας και ότι κατετάγη μεταξύ των αγίων της Εκκλησίας μας. Μάλιστα είχε στείλει κάποιον και περισυνέλεξε αίμα από το μαρτύριο και διάφορα αντικείμενα του πατρός Φιλούμενου, τα οποία φυλάγονται μέχρι σήμερα ως μαρτυρικά αίματα και τιμούνται ως λείψανα και αντικείμενα αγίου.

Κ.Ι.: Όντως ήταν μάρτυρας ο πατήρ Φιλούμενος, διότι μαρτύρησε για την πίστη του Χριστού και για τη συντήρηση της Ορθοδοξίας στην Αγία Γη.

Η.Α.: Ήταν τέλειος μάρτυρας, χωρίς καμιά αμφιβολία.

Κ.Ι.: Θα θέλατε, πατέρα Αθανάσιε, να μας αναφέρετε κάποιο άλλο περιστατικό, χαρακτηριστικό της αγίας βιοτής του Γέροντος Ελπίδιου;

Η.Α.: Όταν πρωτοπήγαμε στη Νέα Σκήτη και βρήκαμε στο καλυβάκι εκεί το Γέροντα Ελπίδιο, τα οικονομικά μας ήταν τόσο πενιχρά, που δεν αρκούσαν ούτε για το καθημερινό μας φαγητό. Ο Γέρων Ελπίδιος, λόγω της ιερατικής του διακονίας στον κόσμο, είχε μια μικρή σύνταξη, με την οποία συντηρούμαστε όλοι στην αρχή, και με πολύ κόπο.

Μια μέρα ήρθε εκεί ένας λαϊκός και ζητούσε ελεημοσύνη. Παρακάλεσε δε το Γέροντα Ελπίδιο να του δώσει χίλιες δραχμές. Χίλιες δραχμές την εποχή εκείνη ήταν μεγάλο ποσό, ιδίως για εμάς που ήμαστε στην έρημο. Πήγε, λοιπόν, ο Γέροντας να του φέρει τις χίλιες δραχμές. Έτρεξα ξοπίσω του, διότι γνώριζα ότι εκείνος ο λαϊκός ήταν γνωστός για το ότι γύριζε κι έπαιρνε χρήματα από τους ασκητές και τους μοναχούς, χωρίς να έχει πραγματική ανάγκη· ήταν ένας απατεώνας, Μπαίνοντας λοιπόν, στο κελλί του Γέροντος Ελπίδιου του εξήγησα ποιος ήταν εκείνος ο άνθρωπος και του είπα να μην του δώσει τις χίλιες δραχμές, που του είχε ζητήσει. Και συνέχισα:

- Γέροντα, αυτός έχει κάνει επάγγελμα την επαιτεία, είναι εξακριβωμένο αυτό, κι εμείς δεν έχουμε να φάμε. Δώσε του διακόσιες δραχμές, δώσε του τριακόσιες, έστω πεντακόσιες, αλλά μη του δώσεις χίλιες.

Πείσθηκε ο Γέροντας και μου έδωσε πεντακόσιες δραχμές, τις οποίες με τη σειρά μου έδωσα σ' εκείνο τον άνθρωπο. Έφυγε εκείνος και θεωρήσαμε το θέμα λήξαν.

Το απόγευμα, όμως, μετά το Απόδειπνο, με φώναξε ο Γέρων Ελπίδιος στο κελλί του και μου είπε:

- Αυτό, που έκανες σήμερα, δεν μου άρεσε.
- Τι έκανα Γέροντα;
- Επιτρέπεται να έρθεις ξοπίσω μου και να μη μ' αφήσεις να δώσω σ' εκείνο τον άνθρωπο όση ελεημοσύνη μου ζήτησε;
- Του δώσαμε, Γέροντα, πεντακόσιες δραχμές, λίγες είναι; Αφού δεν έχουμε χρήματα.
- Έτσι λέει το Ευαγγέλιο; Το Ευαγγέλιο δεν λέει να δίνουμε διπλάσια απ' όσα μας ζητούν; Εγώ δεν αναπαύομαι. Κι εσύ πώς θα λειτουργήσεις αύριο και πώς θα κοινωνήσουμε; Να, πάρε χίλιες δραχμές και τρέξε να βρεις εκείνο τον άνθρωπο.
- Πού να τον βρω τώρα, Γέροντα; Αυτός έχει εξαφανιστεί.
- Δεν ξέρω. Αν δεν τον βρεις, πάντως, δεν θα κάνουμε Θεία Λειτουργία αύριο. Δεν επιτρέπεται να λειτουργήσουμε, διότι είμαστε ένοχοι.

Κ.Ι.: Είναι υπέροχο αυτό.

Η.Α.: Έτρεξα, λοιπόν, και πήγα με τα πόδια, μια ώρα δρόμο, μέχρι τη Μονή Διονυσίου. Νύχτωσε στο μεταξύ. Τον βρήκα και ξαναγύρισα πίσω πάλι με τα πόδια, άλλη μια ώρα δρόμο. Τι να έκανα, όμως; Αλλιώς, δεν θα μ' άφηνε να τελέσω τη Θεία Λειτουργία την επόμενη μέρα και, όχι μόνο εγώ, αλλά και όλοι οι πατέρες θα εστερούντο της Θείας Λειτουργίας. Επιπλέον θα τρέχαμε όλη τη μέρα να βρούμε εκείνο τον άνθρωπο. Είδατε πόση αρετή είχε μέσα του ο Γέρων Ελπίδιος;

Κ.Ι.: Είναι πράγματι πολύ ωραίο το περιστατικό, που μας αφηγηθήκατε, πατέρα Αθανάσιε, τόσο ενδεικτικό της όλης προσωπικότητας του Γέροντος Ελπίδιου.

Η.Α.: Θα σας αφηγηθώ ακόμη ένα χαρακτηριστικό περιστατικό.

Όταν πρωτοπήγε στη Νέα Σκήτη ο Γέρων Ελπίδιος δεν γνώριζε πολύ καλά τα τυπικά του Κυριακού της Σκήτης και, όπως θα γνωρίζετε, τα πράγματα στο Άγιο Όρος λειτουργούν καμιά φορά λίγο αυστηρά και απότομα. Σε μια αγρυπνία, λοιπόν, δεν υπήρχε Θεία Μετάληψη, δηλαδή δεν θα κοινωνούσαν οι πατέρες της Σκήτης. Ο Γέρων Ελπίδιος, λόγω του ένθεου πόθου που ήθελε να μεταλαμβάνει συχνά των Αχράντων Μυστηρίων, ετοιμάστηκε και πήγε να μπει από τη βόρεια πύλη του Ιερού, για να κοινωνήσει ως ιερεύς μέσα στο Ιερό Βήμα.

Εκείνη τη στιγμή ένας αδελφός, ο οποίος δεν διέθετε διάκριση, του είπε μ' ένα βίαιο τρόπο: «Εμείς σήμερα δεν έχουμε Θεία Μετάληψη και δεν μπορείς να πας να κοινωνήσεις. Αυτά τα τυπικά, που έχεις, να τα εφαρμόζεις στην Αθήνα. Εδώ είναι Άγιο Όρος, είναι Σκήτη κι εσύ πρέπει να συμμορφωθείς και να κάμνεις υπακοή σ' αυτά, που σου λέμε εμείς».

Μίλησε με πολλή αυθάδεια στο Γέροντα Ελπίδιο ο αδελφός εκείνος, ο οποίος και αρκετά νεότερος του Γέροντος Ελπίδιου ήταν και δεν ήταν καν ιερέας. Ενώ ο Γέρων Ελπίδιος και πνευματικός ήταν και αρχιμανδρίτης. Ο Γέρων Ελπίδιος, χωρίς να ταραχθεί καθόλου, του είπε: «να είναι ευλογημένο, πάτερ» και στάθηκε όρθιος μέχρι να τελειώσει η Θεία Λειτουργία στην αγρυπνία - οι αγρυπνίες στο Άγιο Όρος διαρκούν δέκα, έντεκα ώρες.

Όταν τελείωσε η Θεία Λειτουργία, πήρε δύο ασκητές και πήγαν στην καλύβη του. Κι εκεί, μετά από έντεκα ώρες αγρυπνία, τέλεσαν ξανά τη Θεία Λειτουργία, ώστε να μπορέσει να κοινωνήσει. Κι όλα αυτά χωρίς να εκφράσει την παραμικρή κρίση για τον αδελφό εκείνο, που του είχε επιτεθεί με τόσο απρεπή τρόπο.

Και σ' εμάς ουδέποτε επέτρεπε να εκφράσουμε το παραμικρό σχόλιο

για κανένα άνθρωπο.

Κ.Ι.: Δεν δεχόταν, δηλαδή, την καταλαλιά σε καμιά περίπτωση. Αυτό δείχνει και την αγιότητα του ανδρός αλλά και σε ποίο ύψος είχε φτάσει.

Η.Α.: Αυτά, που είπα για το Γέροντα Ελπίδιο, ήταν πολύ πενιχρά κι αδύνατα.

Η κοίμηση του Γέροντος Ελπίδιου ήταν άλλη μία μαρτυρία για την αγιότητά του.

Επί μία εβδομάδα ήταν σε κώμα, στο Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού στην Αθήνα. Τον είχαν στη Μονάδα Εντατικής Παρακολούθησης, με ορρούς και με σωλήνες στη μύτη και αλλού. Κρατούσε στο χέρι του το κομποσχοίνι του. Το πρόσωπό του ήταν γαλήνιο κι είχε μάλιστα μια χαρούμενη έκφραση. Γυρνούσε ένα ένα κόμπο το κομποσχοίνι του, αργά αργά, όπως συνήθιζε να κάμνει, όταν προσευχόταν.

Ρώτησα το γιατρό αν καταλάβαινε ο Γέρον Ελπίδιος κι ο γιατρός μου είπε ότι είχε χάσει πλέον κάθε επαφή με το περιβάλλον. Τον ρώτησα τότε γιατί γυρνούσε το κομποσχοίνι του και μάλιστα αργά αργά, όπως όταν προσευχόταν. Ο γιατρός μου απάντησε ότι ήταν απλώς μια μηχανική κίνηση, που του είχε μείνει, αφού πάμπολλα χρόνια την έκαμνε συνεχώς.

Δέχθηκα, φυσικά, αυτά, που μου είχε πει ο γιατρός και σκέφτηκα να πάρω, για ευλογία, το κομποσχοίνι του Γέροντα και να βάλω στο χέρι του ένα άλλο, που είχα μαζί μου. Τράβηξα, λοιπόν, το κομποσχοίνι από το χέρι του Γέροντα. Εκείνος τότε άνοιξε τα μάτια του, με είδε, άπλωσε το χέρι του, μου άρπαξε το κομποσχοίνι του και συνέχισε να προσεύχεται με το δικό του τρόπο.

Ο γιατρός τα έχασε. Εμείς τότε - ήμουν μαζί μ' ένα άλλο αδελφό - σκεφτήκαμε να κάνουμε κάτι, που κάμναμε και παλιά. Όταν, δηλαδή, κάμναμε κάτι, που τον ευχαριστούσε, μας έλεγε «σκύψε να σ' ευλογήσω». Κι εμείς σκύβαμε και μας ευλογούσε στο κεφάλι. Του είπαμε, λοιπόν: «Γέροντα, ήρθαμε από το Άγιο Όρος. Έχεις τις ευχές του Γέροντα και όλων των πατέρων εκεί. Να μας ευλογήσεις;» Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Κι εμείς βγάλαμε τους σκούφους μας, σκύψαμε, έβαλε το χέρι του στο κεφάλι μας και μας ευλόγησε με την ιερατική ευλογία. Αυτά όλα έγιναν παρόντος του γιατρού.

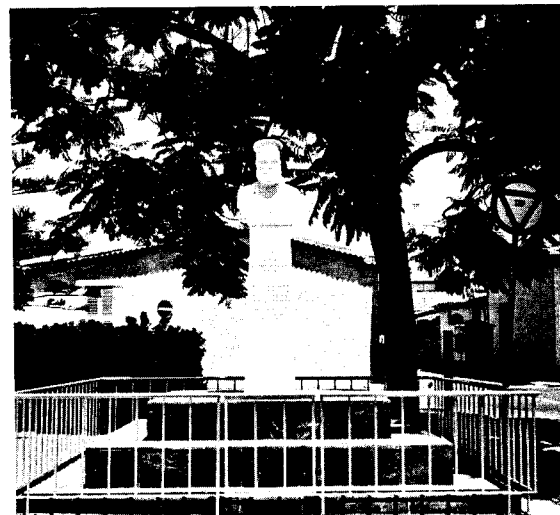
Μετά απ' αυτό είχε τα χέρια του υψωμένα σε προσευχή και προσευχόταν αδιαλείπτως.

Στο σκηνώμα του είδαμε πραγματικά ότι στο πρόσωπό του υπήρχε η έκφραση ενός ανθρώπου, που νίκησε σ' ένα μεγάλο αγώνα. Ήταν τόσο

έντονες η χαρά κι η ικανοποίηση, που δεν έμεινε καμιά αμφιβολία σ' όσους τον είδαμε νεκρό ότι πέτυχε τον αγιασμό και πήρε τον άφθαρτο στέφανο, που επαγγέλλεται ο Θεός σ' όλους όσους τον ακολουθούν μέχρι θανάτου.

Σ' όλους τους πατέρες στη Νέα Σκήτη ο Γέρον Ελπίδιος άφησε την πεποίθηση ενός αγίου, διότι πράγματι όλη του η ζωή ήταν ζωή ενός αγίου μοναχού, ενός ανθρώπου που ασχολείται μόνο με την προσευχή, ενός ανθρώπου που περιφρόνησε τα πάντα για το Χριστό, περίξ του οποίου εκινείτο όλος του ο βίος.

Κ.Ι.: Κατ' αυτό τον τρόπο η Εκκλησία της Κύπρου πρόσφερε ένα ακόμη άγιο στο «νέφος των αγίων» της Ορθοδοξίας μας.

Προτομή του πατρός Σολομώντος Παναγίδη
στη Λεμεσό.